

se angelov. Če se bo kdo zgražal nad sliko „medveda“, naj uvažuje, da je hotel podati slikar morda obče nevarno „zverino“ in je črpal edino iz svoje fantazije; slika konja se že bolj približuje prirodnici, največjo umetniško silo mojstrovo pa razodevajo osebe, njih gibanja in izražanja.

Oltar v koru je baročen, po oblikovanju krasil bi sodil, da je iz leta 1650.—1660.; pred približno

40 leti je bil prenovljen, pa ne dosledno izvirnemu slogu. Morda, da bi hranili pri troških, so rabili rdečo, belo in druge pastozne barve mesto prozornih in dragocene kovine. Manjša stranska oltarja v ladji sta iz konca XVII. stoletja, oni na severni strani je močno črviv. Vredna sta vsekakor, da se ohranita.

(Dalje.)

Selske slike.

Zložil Silvin Sardenko.

I.

Vse se preboli.

Odšel je nem skoz gluho noč.
En sam objem še mladi ženi,
poljub še deci zapuščeni —
in šel je v daljni svet, rekoč:

„Spomladi vrnem se nazaj,
ko bukev spet bo zelenela,
ko kukavica spet bo pela,
ko pojde radost v log in gaj.“

Točila žena je solze:
Ah! Grenka ura je sedanja.
A deca v sobi mirno sanja —
Kaj ve, kaj ve, kam oče gre.

In zjutraj lica velega
otroke mati pomirjuje:
„Odšel je oče vam na tuje,
prinese kruha belega.“

In iz srca so celega
k očetu deca hrepeneli
in vedno bolj so zobki beli
želeli kruha belega.

Čez leto dni je sël poslan
postal boječ pred bornim domom:
„Tvoj mož je bil pod kamnolomom
v nedeljo zjutraj pokopan.“

Prišla je spet pomlad nazaj.
In bukev spet je zelenela,
in kukavica spet je pela.
A glej! — obup je šel skoz gaj.

Pred Savo žena pribeži . . .
A iz valov je glas ji pravil:
Mož tebi deco je ostavil,
komú, komú pa boš jo — ti?

Obupnih misli jo je sram
in spet se vrne k deci zlati;
ostane jim preskrbna mati,
a oče bil je Bog jim sam.

Pod tvojim oknom...

Zložil Vekoslav Remec.

Pod tvojim oknom grmi zelenijo
in jablane že stresajo svoj cvet
ti na stezé — in slavec prišel pet
v tvoj vrt je svojo prvo melodijo.

Čemu žaluješ? . . . Glej, še v duši moji,
premnogokrat zakriti v mrak, bridkost,
v teh dneh vzbrstela mlada je radost —
in naj bi ne vzbrstela v duši tvoji?

Moja in narodna.

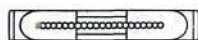
Zložil Silvin Sardenko.

Polje, kdo bo tebe ljubil,
polje, kdo bo tebe ljubil,
kadar jaz bom v grobu spal?
„Ljubil žar me bo pomladni,
ljubil žar me bo pomladni,
ki nad mano bo sijal.“
Jaz pa bom pomlad naprosil,
jaz pa bom pomlad naprosil,
naj gre mimo tvojih tal.

Gozdič, kdo bo tebi peval,
gozdič, kdo bo tebi peval,
ko bom jaz šel v grobni hram?
„Pele bodo še mi ptice,
pele bodo še mi ptice,
pletle gnezda semtertam.“
Jaz pa vetru bom naročil,
jaz pa vetru bom naročil,
naj jih prepodi drugam.

Gora, kdo bo k tebi hodil,
gora, kdo bo k tebi hodil,
kadar mene zagrebo?
„Hodil še bo zor večerni,
hodil še bo zor večerni,
čist in jasen kot zlato.“
Jaz pa solncu bom povedal,
jaz pa solncu bom povedal:
Hitro vtorni za goro.

Če ne bo več zore v gori,
če ne bo več zore v gori,
rajši pojdem v grobni dom.
Če ne bo več ptice v gozdu,
če ne bo več ptice v gozdu,
slaje v grobu snival bom.
Če ne bo več vesne v polju,
če ne bo več vesne v polju,
laže jaz počival bom.

Perica.

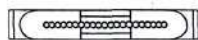
Zložil Silvin Sardenko.

Plenice je prala
nad bistrim studencem,
valovi so mimo
priplavali z vencem.

Deklè pa je zrlo
za vencem ihteče;
za njim bi prebredla
valove šumeče.

Le peri, le peri
plenice si nove,
le pusti, le pusti
šumeče valove!

Nikdar še ni vrnil
noben se studenec,
nikdar se ne vrne
deviški tvoj venec.

Selske slike.

Zložil Silvin Sardenko.

II.

Pastirica.

Nad vasjo je čredo pasla,
v srcu ji je vstal nemir,
s hrepenenjem v dol je zrla,
kjer je vriskal mlad pastir.

„Ko bi sreča kdaj hotela,
da bi z njim šla pred oltar,
doli v koči bi živela,
črede pasla več nikdar.“

Sreča željo izpolnila,
ali sama prišla ni ...
Doli v koči mlada žena
žalostna na grič strmi.

Ko bi mogla, ko bi mogla,
rada spet bi šla nazaj,
rada spet bi čredo pasla,
kot je pasla jo nekdanj.

